

men er in den volksmond van gemaakt heeft. De quæstie is niet, dat er onwil was om gedwongen als vegetariërs te leven, en dat men er naar hunkerde, om zich aan gebraden vleesch te vergasten; alsof ze zeggen wilden: Liever Egypte niet vleesch, dan op brood- en broodstelen in de woestijn.

Er was intengedeele enkel quæstie van sterfden; van het sterfden van den vreeslijken dood; en dienengevolge de kreet der wanhoop: »Had God ons dan liever in Egypte door zijn plagen gedood; dan waren we den hongerdood ten minste ontkomen?»

De geestelijke bewerking, die de Heere zijn volk deed ondergaan, was dus een geweldige. Reeds één maand na den uittocht plaatste Hij heel het volk voor de hardste, voor de sterkste geloofsproef, om namelijk als er niets meer voor oogen is, niets dan de dood, en dan nog wel de zwarte hongerdood, toch niet te vertwijfelen, maar onkreukbaar en onwrikbaar te vertrouwen op den Heere zijn God.

Het was de geloofsproef van Abraham, toen hij dood was en het moederbloed in Sara was verstorven, en hij toch in de geboorte van een zoon moest gelooven.

Het was de geloofsproef, waarvan Habakuk zong: »Alhoewel de vijgeboom niet bloeien zal, en geen vrucht aan den wijnstok zal zijn; dat het werk des olijfboms liegen zal, en de velden geen spijze voortbrengen; dat men de kudden uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallen wezen zal; — zoo zal ik nochtans in den Heere van vreugde opspringen; ik zal mij verheugen in den God mijns heils" (3: 17).

Het was de geloofsproef, waarin Jemis overwon, toen ook hem in de woestijn hongerde, en toen Satan fluisterde: »Zeg dat die steenen brooden worden"; en toen Jezus Satan afloeg met te zeggen, dat God ook zonder brood zijn leven onderhouden kon en zou door het machtwoord dat uit zijn mond uitging.

Niet een kleine, maar de hoogste geloofsproef, als het uit moet komen, of ge niet in een bijzaak, maar voor heel uw existentie waarachtelijk en eeniglijk op den Heere uw God vertrouwt.

En nu, in die geloofsproef had ook Israël moeten standhouden. En dit deed het niet. Het bezweek, en in ste van te gelooven, ging het mummeren: »Waren we dan maar in Egypte gestorven, eer de bange honger overkwam."

En zeker hiermet zondigde Israël; maar gij, die met dit oordeel zoo spoedig gered zijt, denk aan wat Jezus van de overspelige vrouw zei: »Wie uwer zonder zonde is, werpe den eersten steen."

Want niet dit is de bange geloofsworsteling, om, als we voor God en zijn dienst kozen, ons met een minder deel van aardse vreugd tevreden te stellen, en alsoo voor de eere onzes Gods een deel van wereldsch geluk op te offeren.

Och, dat kan, en dat doet ook, wie nog slechts de eerste geloofsvrucht droeg.

Bedenk toch wel, hoe, als u geloof ten minste van het echte soort is, juist door dat geloof u zin en smaak een geheele wijziging ondergaat. Veel waarvan ge vroeger in uw wereldsch leven, o, zooveel hechtte u en waar ge ternaauwrood buiten kondt, heeft nu zoo goed als alle aantrekkelijkheid voor u verloren. Dat nu niet meer te hebben is dus zulk een gemis niet. Ge kunt het geen offer noemen. Eer zou het u een last zijn, zoo het u nog werd oplegd. Denk u, b. v. dat gij vroeger op het kaartspel verzoet, er toen niet buiten kondt; maar nu verloor het alle bekoring voor u; eer walgt het u; en als men u dwong mede te spelen, zou het u een plage zijn. Hoe zoudt ge dan het gemis daarvan een offer durven noemen?

Waar ook maar eenig geloof is (mits, onderzoek dat altoos wel, mits het echt in zijn soort is) daar is dat dusgenaamde hunkeren naar de vorige genietingen eenvoudig ongerijmd; en zoomin het voor een volwassen man een gemis is, dat hij niet meer hoopen of knikkeren kan als een jongen, evenmin is het voor een kind van God een gemis, dat hij in het drukke spel der wereld niet meer meespeelt.

En dat is minder nog, omdat tegenover dat schijnbaar gemis een werkelijke winste overstaat. Wie echt geloof in zijn ziel heeft, ook al risist het pas even, die kent genietingen in zijn Heiland en genietingen in Gods verborgen omgang, die hem steeds meer waard worden. In ste van arm, is hij rijker geworden. Hij geniet anders, maar meer.

Houd u bij die eerste zwakke geloofsvrucht dus niet op. Dat vervreemden aan wereldsch vermaak en dat scheppen van geestelijk vermaak in zijn God en in diens heiligheden, is zoo het eerste waardoor alle echt geloof zich kenmerkt, dat wie daarop nog hangt, wel zal doen den wortel van zijn dusgenaamd geloof eens te onderzoeken.

Zulk een is nog aan de vrucht niet toe. Hij tobt, om met Hebr. 5 en 6 te spreken nog in »de eerste begijnselen."

Hij is nog aan de melk, en van vaste spijze is voor zulk een nog geen sprake.

Neen, de eigenlijke geloofstrijd komt dan eerst, als God ons scherper aantast en op banger proeve stelt.

Als het niet om de uitruiling van wereldsch voor geestelijk genot, maar op de existentie, op leven, en dood, op een overgegeven worden als Job in de hand van Satan en Dood aankomt.

Dit nu kan geschieden doordien God ons in ons bedrijf en nering slaat. Het kan doordien God ons dreigt te slaan in wie ons onmisbaar zijn voor ons hart. Het kan doordien God onszelfen aantast en als Job op den aschhoop zet.

Dan stormt het door huis en hart. Dan schrikt de ziel in doodangst, en komen de sombere, booze gestalten van wanhoop en vertwijfeling, soms zelfs het grijpen naar zelfmoord, op u aan.

Demonisch, echt duivelsch en satanisch zijn dan allerlei inblazingen, die door de kieren van ons hart dringen.

En als we dan na kunnen rekenen, dat we meê, omdat we voor den Heere kozen, in zulke angsten gekomen zijn; en er komt nog bij, dat de Heere ons al wat we voor zijn Naam ondernemen, uit de hand slaat; zoodat er ten slotte niets, niets meer overblijft, dan de kale naakte rotsgrond, en de wanhoop in het hart, en de dood voor oogen; ja, dan, dan staan we voor deszelfs verzoeking waar Israël in de woestijn voor stond, dat het booze hart zou gaan mummeren en zeggen: Och, dat ik dan maar liever in de wereld ware gebleven, dan had ik in zulk een schrikkelijken angst mijn toevlucht tot den sterken drank of tot het pistool genomen

Maar nu mag dat ook niet, en nu zit ik met mijn zielverheurende nooden in de woestijn alleen; alleen als een eenzame mensch; als een roerdomp der woestijnen.

Dan is het donker, dan wordt het nacht, dan trekt bange duisternis over de ziel.

Tot dan het woord komt: »Wie is er onder u, die den Heere vreest? Als hij in de duisternis wandelt en geen licht heeft, dat hij betrouwe op den naam des Heeren en steune op zijn God."

Want als er dan echt geloof in u risist, dan strengelt de Heilige Geest dat woord door de samenvoegselen uwer ziel heen.

Gij grijpt het.

Het grijpt u, en het trekt u op uit den stroom waarin ge zoudt verzonken zijn.

En dan merkt ge, hoe er licht voor den rechtvaardige midden in de duisternis gezaaid is.

Want ja, de donkerheid wijkt dan wel niet, maar het is of God zelf uit den hemel licht-voont, vuurvoont in die duisternis uitstrooit.

En bij dat licht ziet ge.

En bij het zien van het licht leeft ge op. KUYPER.

Amsterdam, 8 Jan. 1892

Ook de Tijd heeft thans, en nog wel in twee hoofdtakken, den procentgewijsen relativen achteruitgang van de Roomsche bevolking ten aanzicht besproken.

Zij erkent de beteekenis der bij de volkstelling verkregen cijfers, en geeft toe, dat het Roomsche percent van 39 allengs op even 35 gedaald is.

Een insender zocht naar de verklaring van dit verschijnsel, en wees op vier oorzaken.

Ten eerste op het celibaat der geestelijken; ten tweede op de emigratie vooral uit Limburg; ten derde op de sluiting van latere huwelijken; en ten vierde op het ongunstige sterftecijfer in Limburg en Noord-Brabant.

Toch wil de Tijd aan deze vier oorzaken niet te veel gewicht hechten.

Niet aan het celibaat, omdat ook onder de niet-Roomschen zeer velen vrijwillig celibatair leven.

Niet aan de emigratie uit Limburg, waar schijnlijk omdat ook uit het Noorden de emigratie sterk, zoo niet sterker is.

Iets meer aan de late of mindere huwelijken, die h. i. gevolg zijn van minder welvaart in het Zuiden.

En ten slotte minder weer aan het hooger sterftecijfer in het Zuiden, dat in 1884 exceptioneel was.

Neen, de achteruitgang moet volgens de Tijd niet in het Zuiden, maar zeer bepaaldelijk in het Noorden van het land gezocht, en wel het meest, ja bijna uitsluitend in de groote steden.

In die groote steden leven er altoos velen, zoo zegt ze, die allengs van alle belangstelling in de religie afkeerig werden en buiten alle deelneming aan het kerkelijk leven voortstuken.

Deze soort lieden hebben niets voor hun kerk en voor hun religie over, en neigen er daardoor zeer toe, om liever over te treden in een Synodale kerk, die het haar leden vergunt, om jaar in jaar uit lid van haar gemeenschap te blijven, zonder dat ze ooit iets voor hun kerk doen, of op eenige wijze aan het leven van hun kerk deelnemen.

Vooral door gemengde huwelijken komen de zoodanigen er dus zeer licht toe, om de lastiger Roomsche kerk te verlaten en in de doodgemakkelijke Synodale kerk over te gaan. Of ook, waar zij zelden dan nog dezen overgang niet aandurven, voeden ze toch hun kinderen in de kerk der Synodalen op. En al is dit cijfer nu niet zoo in het oog loopend om gerucht te maken, toch werkt het op den langen duur sterk genoeg door, om ten slotte in het cijfer mee te tellen.

Wij voor ons kunnen met deze oplossing van de Tijd niet medegaan.

Van deze overgangen weten we ook iets af; maar ten eerste staat hier tegenover, dat er zoo nu en dan evengoed enkelen uit de Protestantische kringen in de Roomsche kerk overgaan, en dat bij gemengde huwelijken heel wat kinderen in de Roomsche kerk worden opgevoed.

Bij een procentgewijsen berekening moet men dus deze beide soort renegaten eerst pondspandgewijze tegen elkander uitspelen. En al gaven we nu toe, dat er ook dan nog zeker surplus overblijft van dezulken, die aan Rome den rug toekeren, zoo lijkt het er toch op geen voeten of vademeren naar, dat dit surplus in tien jaren tijds een 20,000 zou kunnen bedragen, en dus per jaar een 2000.

Vooral sinds de Aprilbeweging heeft met name in de groote steden meest afzonderlijke commissiën benoemd, die de Synodale kerkeraden op de hoogte hielden van deze overgangen; en wanneer men nu weet dat deze in de groote gemeente van Amsterdam jaarlijks zelden boven de 20 gingen, zal het wel geen betoog meer behoeven, dat met zoo klein cijfer nooit het enorme cijfer, dat de aandacht trok, te verklaren viel.

Overgangen van kerk naar kerk zijn bij ons over het algemeen uiterst zeldzaam, en rekenen in het percentage der bevolking bijna niet mee.

Just echter omdat vele Protestanten nog steeds in den waan verkeeren, alsof deze overgangen naar de Roomsche kerk zoo sterk waren, dat allengs en ongemerkt ons halve land Roomsch werd, hebben we niet eenige uitvoerigheid op deze cijfers gegeven, om te doen uitkomen, hoe onwaar en hersenschimmig heel deze voorstelling is.

Het is volkomen waar, dat er sommige streken van het land zijn, waar de Roomschen toenamen. Zoo b. v. in Staats-Vlaanderen, op het platteland van Utrecht, en in die streken van Zuid- en Noord-Holland, die naar Utrecht toeliegen. En het is uit de aanschouwing van wat men hier zag, dat men zijn onhoudbare conclusie voor heel het land trok.

Iets waar men te eerder toe kwam, omdat ongetwijfeld ook in menige andere strecke de Roomsche boeren en industrielen maatschappelijk vooruitgingen, en daardoor tot meerder invloed in het gemeenschappelijk leven kwamen.

In derpen waar vroeger de rijkere bevolking Protestantisch en de Roomsche bevolking arm was, is nu niet zelden omgekeerd het meerendeel der hofsteden in Roomsche handen, terwijl de arbeiders meest Protestanten zijn.

Ook het plotseling allerwegen optreden met prachtige kerkgebouwen heeft tot dien indruk bijgedragen; terwijl toch dit verschijnsel alleen daaruit te verklaren is, dat de indertijd interest op interest uitgezette kapitalen, bijna gelijktijdig allerwegen de noodige sommen voor kerkbouw beschikbaar deden komen.

Deze op allerlei wijs verkregen indruk vernag echter niets tegen de welspreekende kracht der cijfers.

De cijfers wijzen nu eenmaal uit, dat pro rata zoowel de Roomsche kerk als de Protestantische afnam, en dat het enig cijfer dat werkelijk vooruitgaat dat der ongelovigen is.

Het ongelooft is in heel ons vaderland nog steeds aan de winnende hand.

Voor het overige hechten wij aan de steeds was op eeneneming der bevolking uit moreel en religieus oogpunt bitter weinig.

Vooral bij de bevolking van een land, als het onze, komt het veel minder op de quantiteit dan op de kwaliteit aan.

En in zooverre vroeger en onberaden huwelijken ook het hunne tot vermeerdering der quantiteit bijdragen, mag evenzeer aangenomen, dat de kwaliteit er door achteruitgaat.

Van den heer J. J. Scholking ontvingen we het begrijpelijk verzoek om onderstaand schrijven te willen opnemen.

Hij was door ons, gelijk men zich herinneren zal, in éénen adem genoemd met den heer Ds. Verhake, bij de vermelding dat de Haagsche Synodale Commissie geen gelegenheid om te rehabiliteeren vond, eenvoudig wijl geen verdere verzoeken tot rehabilitatie waren ingekomen.

Zijn stuk luidt als volgt:

Den Hoogel. Heer
Dr. A. KUYPER,
Hoofddirecteur van de *Agraat*.
Hoogel. Heer en Br!

In de *Herant* van 20 deser wordt de naam Scholking genoemd in een zinsverband, waaruit is op te maken en door de meeste lezers wel opgemaakt zal worden, dat door hem verzoekt zou zijn om weder onder de Synode terug te mogen keeren, hetgeen toch geheel onjuist is.

Een zoodanig verzoek van mij bestaat niet en kan niet bestaan, aangezien ik met de Doleantie niet kon medegaan, noch mij op eenige andere wijze van de kerk heb afgescheiden, waarvan ik door genade lid ben door geboorte, doop en belijdenis.

Hoogachtend heb ik de eer te zijn
Uw Dw. Br.
J. J. SCHOLKING.

Ond. Ondert. der Ned. Herv. gemeente.
Amsterdam, 26 Dec. 1891.

Onze broeder Scholking zal wel willen gelooven, dat ook ons zijn volhardend onder de Synodale Organisatie geen geheim was. Van zijn dusgenaamd niet-medegaan met de Doleantie was ons alles bekend. Het kon dus onze intentie niet zijn, hem als gewezen Doleterende voor te stellen.

De zaak is deze, dat de heer Scholking evenals de overige 83 opdeniers en diaconen te Amsterdam door de Haagsche Synode ten slotte kerkelijk gevonnis was; en dat nu, juist in de dagen, waarin Ds. Verhake zijn aanzek bij de Synode inzend, volgens de dagbladen, bij diezelfde Synode ook een verzoek ten behoeve van den heer Scholking ter tafel kwam, om het over hem gealgen vonnis op te heffen, of de gevolgen er van te stuiten.

Zoo althans is in alle bladen gemeld, en ons is niet bekend, dat de heer Scholking tegen deze mededeeling-protest heeft aangekondigd. Tot nader bewijs van het tegendeel meenen we dus deze mededeeling voor juist te mogen houden.

Welk stuk de heer Scholking opzond is ons onbekend; zelfs nemen we de mogelijkheid aan, dat hij zich van de hulpe van het Classicaal bestuur bediend heeft, om zijn doel te bereiken; maar welk verloop deze zaak ook had, het staat vast, dat de heer Scholking eerst door de Haagsche Synode gevonnis is, en daarna door dezelfde Synode is bevestigd.

Het eerste nu rekenden we hem steeds tot eere; het tweede blijft ons, terwille van onzen broeder, een oorzak van droefenis en smart.

Toch heeft ons deze gang van zaken nooit verwonderd.

Want wel streed onze broeder Scholking jaren lang onzen strijd mee, maar nooit kwam hij tot klaarheid en bleef nog altoos in de strikken van de volkskerk beklend zitten. En wel vond hij het schriklijk en ontzettend zoals het onder de Synodale organisatie was, en in erger mate nog sinds 1886 werd; maar toch een man om met een valschen toestand te breken, was hij minner.

Hij is één der velen, die met zijn hart bij ons zijn en het innig betreuren, dat ze niet meer met de oude broeders ontrekken; maar inmiddels zich troosten met den goeten waan, alsof de »volkskerk" vroeg of laat wel nog weer eens een kerk van Christus blijken zal.

Disput hierover is natuurlijk doelloos. Uit te maken wat *droom* of *werkelijkheid* is, blijkt in sommige toestanden van het menschelijke bewustzijn een volstrekte onmogelijkheid.

Eerst wie wakker werd, merkt daarna dat het een *droom* was.

Eer niet.

Toen we onlangs van het bestuur der Vereeniging *Kerkhulp* het verzoek ontvingen, om, zoo mogelijk, het voortsluipen van de trefing, waaraan ze leidt, te stuiten, is hieraan met welwillendheid onzerzijds voldaan.

Sinds echter kwam ons van meer dan één zijde allerlei klacht ter oore, dat er zeker misnoegen bestond over de min oordeelkundige wijze, waarop vaak hulp door deze Vereeniging verleend was. Onoordeelkundig in zooverre vaak hulp werd verleend aan personen, die zeer wel zelf konden betalen; en ook onoordeelkundig in zooverre soms hulp was geschonken aan mannen die tegen ons over stonden.

Zonder nu deze klachten licht te tellen, zij men toch gewaarschuwd, er niet te veel aan te hechten.

Het droeve feit, dat personen, door zich armer voor te doen dan zij zijn, zulk soort hulp voor de opvoeding van hun kinderen aannamen, kwam steeds voor, en raakt niet licht de wereld uit; terwijl het voor een bestuur, dat voor heel het land werkt, altoos onmogelijk zal blijken, in elke stad en in elk dorp zich geheel op de hoogte van iemand's wezenlijke financiële krachten te stellen.

Aan de Rijks-universiteiten is het soms jaren achtereen gezien, dat studenten, die enkel van beursen studeerden, zulk een massa beursen meester wisten te worden, dat ze er wederiger van leefden dan anderen, die op eigen kosten studeerden.

Al blijft het dus zaak, dat het bestuur van *Kerkhulp* voortdurend tot waakzaamheid worde aangespoord, en ook bij reeds aangenomen jongelingen telken jare weer onderzoek, of de hulp nog wel noodig is, toch zou het o. i. hoogst onredelijk wezen, om elke regane fout aan *Kerkhulp* zijn bijdrage te onthouden.

De moeilijkheden waarmee zulk een bestuur te worstelen heeft, zijn toch reeds zoo groot, dat men wel zal doen te zijnen faveure, eene groote mate van rekkelijkheid en inschikkelijkheid toe te passen.

Slechts één ding geven we toe: indien het bestuur, na door deskundigen op zulke bezwaren met naam en toenaam gewezen te zijn, er geen gevolg aan gaf, zoo zou het aan zich zelf het droeve gevolg hebben te wijten, dat in plaatsen, waar dit bekend werd, de helpende hand zich terugtrok.

Of dit nu alzo was, staat aan ons niet ter beslissing; maar het bedanken van alle contribuanten in een aannemelijk Gereformeed dorp in Noord-Brabant wordt aan zulk een oorzak toegeschreven.

En al geven we nu volmondig toe, dat het soms hard schijnt, een eens geschonken steun aan een jong man te ontnemen, om de positie, die door zijn vader wordt ingenomen, toch mag voor deze hardheid het teruggekeerd, zoodra men door zachter te werk te gaan, in strijd zou geraken met zijn statuten en geheel de toekomst van zijn fonds in gevaar zou brengen.

Bepaalt het desbetreffend artikel eenmaal, dat *Kerkhulp* niet aan een iegelijk hulp verleent, maar alleen aan de zoons van leden der Ned. Geref. kerken, dan dient hieraan de hand gehouden.

Het *Handboekje* ten dienste der *Nederlandsche Gereformeerde kerken* voor het jaar 1892, bij Le Cointre te Middelburg uitgegeven, en, zoo we wel zijn ingelicht, door de goede zorgen van den heer Van Oversteeg bewerkt, komt steeds meer op den goeden weg.

Het wordt rijker aan inhoud; er komt meer orde in; het wordt nauwkeuriger. En ook het Mengelwerk biedt iets treliks. Zoo met name het uitstekende stuk van Ds. Winckel van Oudewater, over het verband tusschen *Wedergeboorte* en *Doop*. Iets wat in het minst niet gezegd wordt, om de overige stukken van het Mengelwerk als minder betekenend te karakteriseren. Integendeel. Heel het Mengelwerk is kostelijk; maar in dit stuk van Ds. Winckel, spreekt een kracht en heerscht een helderheid, die vooral bij zoo moeilijk onderwerp dubbel dient gewaardeerd.

We gelooven dus wel, dat dit *Handboekje* op weg is, om zich een blijvende plaats te verzekeren.

Toch is het daarom nog lang niet, waar het wezen moet.

Zoo is het al aanstands een ernstige fout tegen de goede orde, dat wat *hoofdstuk* is: de kerken, achteraan komen, en dat allerlei opgaven over scholen, die hier *bijzaak* zijn en blijven moeten, vooropgaan.

Dit nu heeft geen houding.

Het is een *Handboekje* niet ten dienste van Gereformeerde personen, maar ten dienste van Gereformeerde kerken; en al geven we nu toe, dat ook de kerken als zoodanig belang kunnen hebben bij scholen en andere aangelegenheden, toch kan nooit beweerd, dat de opgaven omtrent de kerken haar slechts in de tweede plaats interesseren.

Just omdat dit *Handboekje* de kerken als zoodanig wil dienen, moeten de kerken steeds in de eerste plaats komen.

Met den eigenlijken Almanak staat dit anders. Wil men dezen blijven opnemen, wat wel niet noodzakelijk is, maar toch kan, dan moet deze natuurlijk vooropstaan. Dan evenwel zal het goed zijn door een aparte bladzijde met den Franschen titel: *Almanak*, dit inleidend deel, van den eigenlijken inhoud af te scheiden.

Op dien Almanak zou dan een nieuw Fransche titel moeten volgen: *Opgaven van de Nederlandsche Gereformeerde kerken*.

zonder dat de binnenzijde van dezen Franschen titel bedrukt werd.

Op deze opgaven zelve valt weinig aan te merken. Allengs worden ze vollediger en rijker. Toch zou het ter bevordering van de eenheid in deze opgaven wel aanbeveling verdienen, dat een staat om in te vullen tijdig aan elken kerkeraad gezonden werd, opdat men omtrent alle kerken geven konne, wat nu slechts voor een enkele geboden wordt.

Bij Zuid-Holland en Friesland had echter de Particuliere Synode bovenaan moeten staan, gelijk elders niet erat de kerken eenen classis, maar de classis zelve genoemd wordt.

De kerken vormen de classis, en de classen de Particuliere Synode. Legt men dus zijn opgaven zoo aan, dat eerst de verzameling der kerken en daarna de enkele kerken genoemd worden, dan moet ook hier eerst de particuliere Synode genoemd als gevormd uit de navolgende classen. Of wel acht men het gewenscht de classen eerst te noemen, dan moet de Particuliere Synode aan het eind der provincie opgegeven, en opgegeven niet enkel met de Deputaten van Advies, maar met alle Deputaten die door deze Synode zijn aangewezen, ook met die der roepende kerk. Zelfs zou het niet zeer te aanbeveling verdienen de altoos korte Acta van deze Synoden in te lusschen.

Voor de duidelijkheid van het overzicht ware het voorts zeer te wenschen, dat de titelbladzijde voor elke provincie telkens rechts viel en nooit links, ook al moet dan de pagina links in blanco blijven.

Er nu echter, na afhandeling van de kerken, gelijk die in heur classen zijn ingedeeld, allerlei recapitulaties en statijes volgen, zou het toch goed zijn geweest, hier, en niet onder de scholen, de lijst der Synodale Deputaten te geven, gelijk die door de laatste voorgaande Voorlopige Synode benoemd zijn. Een lijst waaraan dan tevens kon zijn toegevoegd een opgave van die Synodale besluiten, die betrekking hebben op collectien, examens en dergelijke, waar men gedurig mede in aanraking komt.

Bovendien hoorde hier dan tevens bij al wat men verder uit de laatste voorgaande Synodale vergadering wenschte mede te deelen. Immers een Synodaal rapport en besluit, gelijk nu geschied is, in het *Mengelwerk* op te nemen, is een verwarring van het officiële en niet-officiële, waarvoor nauwlijks verzoening is te vinden. In de recapitulerende lijstjes zal de drukker iets beter op de keuze van letter moeten toezien. De lettersoort voor *Emeriti predikanten* en *Necrologie* moet natuurlijk dezelfde zijn als die gekozen is voor de *Naamlijst van predikanten*. Nu daarentegen staan deze emeriti predikanten aan de einden van een lettersoort die tweemaal zoo groot en vet is; wat misstaat.

Ook gaat het niet aan *Necrologie* als titel te kiezen. Men heelt die lijstjes van *Dienaren des Woords* 1°, die in dienst zijn, 2°, die emeriti zijn, en 3°, die overleden zijn. Doch deze hooren dan ook op elkander te volgen, en de *Oefenaars* mogen niet tusschen de dienstdoende en de emeriti Dienaren des Woords ingeschoven. Het lijstje der emeriti dient volledig te zijn, terwijl er nu o. a. Dr. De Hartog, Dr. Geesink, Dr. Rutgers en Dr. Kuyper op ontbreken; terwijl eindelijk de kerkelijke praeparator en perempoir getaxamineerden, alproponenten voor den Dienst des Woords, bij de Dienaren des Woords hooren; eer men aan de Oefenaars toekomt.

Dat de kerkelijke organen onder het hoofd *Necrologie* op blz. 117 staan, zal wel geen profetie van hun spoedigen ondergang bedoeien; maar heeft toch zoo veel van een bladvulling.

Die bladen, die door de kerken als officiële organen erkend zijn, mochten wel een geheel afzonderlijke bladzijde met een eigen hoofd hebben, en wel zoo, dat niet alleen de uitgevers, maar ook de redacteurs werden genoemd; en voorts prijsopgave van blad en advertentien er aan worden toegevoegd.

Nadat aldus de kerkelijke opgaven in engeren zin waren afgehandeld, kon dan met nieuwen Franschen titel een derde rubriek volgen: *School, Zending en Philanthropie*.

In deze rubriek behoorde dan eerst opgave te geschieden van de *Scholen* voor hooger, middelbaar en lager onderwijs, voor zooverre die in officieel verband met onze kerken traden, of met ons op eenzijdigen grondslag staan; telkens met vermelding van dit verband voor zoover het aanwezig is. Hierna ware dan toe te voegen de opgave omtrent vereenigingen die wel zelve geen scholen onderhouden, maar toch het Gereformeerde schoolwezen dienen. Daarna behoorde dan opgenomen alles wat op de *Zending* betrekking heeft, voor zooverre deze met onze kerken in verband staat, en zulks met volledige opgave van kerken, zendelingen, bestuurders, collectien enz.

En eindelijk kon als derde onderdeel van deze rubriek een opgave volgen van stichtingen als »Heeren Loo, Effatha e. a.; met uitzondering van de plaatselijke stichtingen, gelijk het weezenpaviljoen te Amsterdam, hetwelk onder de kerk van Amsterdam diende vermeld.

Eenigszins moeilijk was ten slotte voor zulk een *Handboekje* de verhouding waarin het zich te plaatsen had tot de kerken en stichtingen der Christ. Gereformeerde kerken.

Eerlang vervalt nu, zoo we hopen, deze moeilijkheid; maar toefde die nog, dan zou het toch o. i. beter zijn, in een afzonderlijke rubriek eenige korte opgaven omtrent deze kerken, en evenzo omtrent de groepen der Ledeboerianen enz. bijeen te voegen, dan zoo hier en daar, te hooi en te gras, iets van deze kerken mede te deelen. In een afzonderlijke rubriek geeft de

kleinere dat men kerken e Maar pla de opgav zoo breed zijde beal de Theolo dat ze in dan ligt dat stuit.

Ook de juistere v Allerz lijke Gera kerken ni aan te tre Kampen meerde n vreemder, kerken, de alle splits b. v. niet ceerd is, t opeens en hondsoppa Moge u aan de l zijn uitga bekeken l en, zoo l beterde, d leest gesch

Op den waarvoor wapen koo wapen toc boekje, d maar de l dienen.

Eenvoud goed zijn, Iets wat lettersoort In zulk staat alle

Alleen d is hier, ool schriften, o

Een onz boekverko dat hierbij die z. i. gec Aan zijn advertenti wil niet wo

In den re tentiën de nog niet ó hoe ter we het ontvang kunnen uit boek goed

Zulke ad dags in, als gaat, zooda breekt.

Op den evenmin.

Al meer baar onschu siekenverple gebracht, w voorkomen; bandje somziet geven.

Er is dan haten kan, vertentie n beveling gee

Zoo draa eenige de m wat in de a Kondigt i orgels verko duidt dit no ren, orgels o

En precie aangekondig Wie koop! Iets ander een vaste aa geven."

Die zou d heid komen.

En voor willen we di

Door Dr. A heer N. H. t Baarn f. a. Ds. B. van basje van me Door Dr. J van Ds. Steinf terzwag f. v. s Totaal ontva

Onder den l gekundige W Hartog enige a aan de Epheti Amsterdam.

Toch bespe making met de ken verre van mogen beschou studie, die aan Ephesiers door

Hij is geheel beluisterde er terlijf de gave, veelvoulle taal v Uiteraard m proeve bepalen. Ziehier b. v. v

Voor den schul den strafwaardig zoodanig is de v de verging der Maat, maar als zij